

vsa
vo ti
sluša-

ce.

dosle
e sile
voja
ženski
mlade

rika.

Pač

ar pa

proti

oliski

rvaki

ki jo

ures-

pa so

med-

ovan-

anke,

pred

eglica

inesel

v ka-

ki ga

uhov-

ato-

c an-

ko je

slavni

brša-

v ni-

škega

Vera

vzeti štajersko, kronovino, avstrijsko domovino, habsburško krono; pa tudi katoliško vero! Kdor gre z njimi, ta je sokriv!

Mir v klerikalnem brlogu?

Listi poročajo, da so se pričeli posamezni zastopniki v razdeljeni slovenski klerikalni stranki pogajati, da bi zopet odpravili nasprotja in se združili. Seveda, na Krekovem grobu je že prva trava zrastle in kar je ostalo v klerikalni stranki za Kremo, to je pač itacega sporazuma zmožno. Spor v klerikalni stranki pa je zanimiv, ker je trpeči del v tem sporu slovensko ljudstvo samo. Temu slovenskemu ljudstvu so klerikalni voditelji najprej pravili, da je edina rešiteljica skupna „Slovenska ljudska stranka“ in da je kranjski glavar dr. Šusteršič nekaj polbog, pred katerim mora vse na trebuhu ležati. Krek pa je o Šusteršiču drugače sodil in je pridobil v lastni stranki večino zoper njega. Dr. Šusteršič je vsled tega „Slov. ljudsko stranko“ enostavno razpustil in na njenem mestu neko novo „Slovensko kmetosko stranko“ ustanovil. In bombardement se je pričel, z znanimi sredstvi, ki jih slovenska javnost že docela pozna. „Polbog“ Šusteršič postal je v nekaterih klerikalnih listih nakrat navadni falot, ki ima umazane roke, navadni politični voluh in denuncijant in bogve kaj še vse. Šusteršič pa ima zobe za gristi; zato je ustanovil svoj lastni list in je enostavno z enakim orožjem svoje nekdanje klerikalne bratce prijel. Tako so streljali in streljali in zasrdelo je po širni slovenski domovini. Medtem pa je dr. Janez Krek, edini značaj v taboru teh razdivjanih dervisev, umrl. In komaj je zrastle prva trava na njegovem grobu, ko so se pričeli razjarjeni klerikalni bratci že približevati, ko so že pričeli delati žaljubljene oči, ko so že pričeli hrepeneti po „slogi“ in „združenju.“ To ni konec političnih zmot ali političnega nasprotovanja; to tudi ni bil boj političnih diferenc. Ali voditelji raznih struk klerikalne stranke se enostavno bojujejo, ker ima vsak dovolj masla na glavi. Bojujejo se za svoje osebe! In zato, edino zato se hočejo zopet združiti. Slovenskemu ljudstvu pa se bode zopet pridigovalo, da je „uskok“ dr. Šusteršič kristalno čisti značaj, da je dr. Korošec vzor-duhovnik, da so vsi ti voditelji pošteni od pete do glave. In verno katoliško slovensko ljudstvo bode zopet klečalo pred temi maliki, ki se v svojem nočnem brlogu pač smejiijo svojim odhranjenim lahkomišelnim vernim ovčicam... Kdo bode pač slovensko ljudstvo od tega klerikalnega švindla rešil?

Izdajstvo mariborskega profesorja Pivka.

Priobčili smo v eni zadnjih številkih vprašanje poslancev v državnem zboru, ki se tiče izdaje pri Canzanu. Samoumevno je bilo slovensko-prvaškim voditeljem jako neprijetno, da je izvršil to izdajstvo slovenski oberlajtnant Ludvik Pivko, profesor na neki srednji šoli v Mariboru, na kateri se pač tudi sedaj širi protiaustrijsko hujškarijo. Da bi Pivka umilo, izjavilo je prvaško časopisje v svoji znani predrznosti enostavno, da so navedbe poslancev lažnjive. To pa v kljub temu, da se je na pristojnih mestih popolno resničnost teh navedb dognalo. Zaradi tega Pivkovega izdajstva, ki je stalo velikemu številu hrabrih vojakov tudi slovanske narodnosti življenja, stojijo poleg tega Pivkova žena (neka Čehinja) in druge osebe v zaledju v sodnijski preiskavi. To je gotovo tudi slovensko-prvaškim voditeljem znano. Nujno potrebno je, da se to zadevo javno razpravlja, da pridejo merodajni činitelji konečno do izpoznavanja, kam mora stvar priti, ako se rabi osebe Pivkove vrste za vzgojo mladine. Pivko kot izdajalec je večkratni morilec, ker ima življenje stoterih avstrijskih vojakov na vesti. In ta Pivko je vzgojeval „jugoslovansko“ mladino. Ali je čuda, da tako vzgojena mladina nima več srca za Avstrijo in cesarja?

Tedenski pregled.

Štajerske vesti.

Imenovanje. C. kr. štajerski namestnik je imenoval m. dr. namestniška koncipista Wolfganga Burghauser v Celju in Egona Schrey Edler v. Redlwerth v Ptuj za okrajna komisarja nad sistematiziranim stanjem.

Umrli je v Ptuj g. Marija Goršek, najstarejša članica družine Puncerjeve in stara mati soproge našega urednika Linhart. Bog daj blagi ženki, ki je v svojem življenju veliko delala in trpela, večni mir in pokoj!

Dezertar in vlomilec. Mestna policija v Mariboru je p. k. izvedela, da prinašata dva dezertarja v stanovanje vdove Roze Pukl na cesti v Pobrežje ukradena živila. Preiskava je podala dokaze za večje tatvine. Roza Pukl, ki je z ukradenimi živili cele pojedine delala, bila je od nadstražnika Jerina aretirana. Po njeni aretaciji se je zasačilo v njenem stanovanju dezertarja Martina Lipotnika, ki se je proti stražnikom tako nasilno obnašal, da ga je moral Jerin s sabljo po glavi udariti. Lipotnika so težko ranjenega v vojaško bolnišnico prepeljali. Drugi dezertar Johan Wegan se doslej še ni zamogel vjeti. Dezertarja sta kradla večinoma svinje, perutnino, zajce in poljske pridelke. Lipotnika je kot dezertarja že v decembru neki stražnik vstavil; takrat je skočil v Dravo, kjer mu je bilo pa premrzlo, tako da je prišel sam zopet na breg. Vsled njegovega prehlajenja so ga takrat oddali v vojaško bolnišnico, od koder pa je zamogel zopet pobegniti. Upati je, da se zasači kmalu tudi drugega, tata.

Veliki vlom. V noči na 16. februarja vlomili so v Celju tatovi v trgovino z urami g. Rafaela Salmič v „Narodnem domu“ ter so pokradli nad sto ur in drugih dragocenosti v skupni vrednosti nad 14.000 kron. Sum se obrača proti nekdanjim uslužbencem urarja.

Proti „jugoslovanskemu“ hujškanju sprejel je občinski zastop v Marenbergu rezolucijo, v kateri pravi: „Jugoslovansko“ stremljenje je očitna veleizdaja, čeprav verujejo njeni zastopniki na uresničenje ravno tako malo kakor mi sami. Brez razumevanja stojimo nasproti dejstvu, da država oblast tako delo tiho trpi in s tem pospešuje. Vidimo s težko skrbjo, da taka stremjenja mir v deželi, v kolikor se doslej ni posrečilo, ga umetno uničiti, zlobno povsem podgrebljajo in s tem zaceljenje vojnih ran zakasnjajo. Zato jih zavračamo z globokim zaničevanjem in opozarjamo vse poklicane zastopnike ljudstva, da se naj bojujejo brezobzirno proti tem stremljenjem ter za varstvo naše stare, nerazdeljene Štajerske.

Cesar je pomilostil 140 kaznjencev in jim odpustil ostanek njih zapora. Od teh pade na moško jetnišnico v Mariboru 19, na moško jetnišnico v Gradcu pa 9 oseb.

„Žegnanje.“ Dne 10. februarja je bilo v Žusmu žegnanje. Med fanti raznih vasi vlada že dalje časa sovraštvo. V gostilni Ceker prišlo je do prepira, ki se je na cesti nadaljeval. Med pretepom padel je strel, ki je posestnika Mihaela Stvornik zadel. Ko je že na tleh ležal, prizadel mu je rudar Jožef Kolar z nožem več sunkov v hrbet; potem ga je tudi še kanonir Johan Žlender dvakrat z nožem sunil. Stvornik, ki je bil poleg strela še 13-krat z nožem ranjen, zamogel je sicer še domu priti, kjer pa je že drugi dan umrl. To so menda že plodovi „jugoslovanske“ gonje! Posuroveti ljudstvo, to je cilj tistih ljudi, ki bi morali ljudstvo vzgojiti!

Vtonil. Fablični direktor Franc Denk iz Zgornje Polskave padel je na potu domov v potok Pulska, v katerem so dne 14. februarja njegovega mrlča našli ter dva dni pozneje v domači fari pokopali.

Tatvina. V Ormožu so neznan tatovi vlomili v tobačno trafiko gospe Martinz, pokradli 500-kron gotovega denarja in nekaj cigaret, medtem ko so tobak pri miru pustili. Škoda je krita vsled zavarovanja.

Umor in samomor. Pretekli četrtek ponoči je v Mariboru četovodja Franc Hafner str. r. št. 26, doma iz Maribora, svojo ljubico, l. 1896 v Knittelfeldu rojeno vlačugo Pavlo Hohl s strelom iz revolverja usmrtil; istotako je potem sam sebe s strelom v sence usmrtil. Zgodilo se je to na vsak način v obojestranskem sporazumljenju, kajti oba sta že opetovano dejala, da si hočeta življenje vzeti. Neposredno pred tem dogodkom popivala sta v neki gostilni skupno z očetom in sestro Hafnerja. V gostilni je izročil Hafner tudi vso svojo lastnino očetu. Hafner je bil dalje časa pod sumom sleparije v vojaškosodnijski preiskavi, bil je pa pred kratkim izpuščen in bi moral na bojišče oditi.

Vlom v železniški vagon. Na kolodvoru v Mariboru so tatovi v neki vagon vlomili in iz njega več žakljev bele moke pokradli. Kondukterju Fabianu se je posrečilo, da je našel skrivališče tatov, neki transportni voz. S pomočjo kolodvorskega poveljstva se je tatove vjelo in vojaški sodnji oddalo.

Roparski umor. V Mariboru se je zgodil grozni roparski umor. V Josefgasse št. 3 stanujoča gospa Terschowetz čula je v stanovanju sosedinje branjevke Julije Nerat ropot in vpitje; opazila je tudi, da so vrata branjevkega stanovanja odprta. Gospa je to policiji sporočila. Prišel je nadstražnik Garmbrert, kateremu se je nudila grozovita slika. Našel je branjevko Nerat mrtvo v krvi na tleh ležati. Imela je grozoviti udarec čez glavo, ki jo je pač takoj usmrtil, kajti glava je bila popolnoma razbita. Gre se za roparski umor. Morilec je bil skozi okno na hodniku preko strehe drvarnice pobegnil. Umrjena je bila 49 let stara in v Samarko v mariborskem okraju pristojna.

Umrli je v Mariboru c. k. notar g. Karl Hanss. Njegov sin stoji kot oberlajtnant na bojišču. Pokojnik je bil splošno spoštovan in odkriti značaj ter vedno nevstranjeni zagovornik napredne misli. Kot tak je bil tudi skozi dolga leta somišljenik in naročnik našega lista. Bodi vrlemu možu štajerska zemlja lakka!

Koroške vesti.

Koroška Korošcem! Leta dolgo že traja hujškarija kranjskih in drugih privandrancev, ki hočejo i na Koroškem uresničiti vseslovansko protiaustrijsko gibanje. Gotovo, — mi vsi vemo, da je koroško ljudstvo v svojem srcu avstrijsko in da ljubi svojo domovino bolj, kakor vse drugo. Ali vsled potpežljivosti prizadetih činiteljev se bode polagoma tudi to pošteno ljudstvo zastrupilo in v panslavizmu prisililo. Saj vendar čitamo list koroških „Jugoslovancev“, ki deluje z vzemi sredstvi nato, da bi iz srca koroškega ljudstva iztrgal ljubezen do domovine in habsburške krone. Saj je tudi znano, da se nahajajo med voditelji panslavizma na Koroškem ljudje, ki so bili v svoji mladosti in potem zopet na stara svoja leta zaradi veleizdaje v dolgoletni ječi, čeprav jih je morda milost ljubljene našega cesarja zopet domu poslala. Ti skriti in očitni sovražniki koroške dežele delujejo na tihem in javno naprej, da bi polagoma vso slovensko govorečo koroško ljudstvo spravili v svoj tabor. Potem bi zamogli seveda raztrgati koroško domovino, potem bi zamogli suniti nož v srce stare naše Avstrije!... Ali koroško ljudstvo se ne pusti tako hitro v veleizdajalstvo zapeljati. Koroško ljudstvo zna braniti svojo domovino s puško v roki, pa tudi s pravo besedo in poštenim prepričanjem v zaledju. Zato naj se vseslovanski in srbofilski hujškači trudijo, kolikor jim je drago: koroškega ljudstva ne bodejo nikdar spravili na svojo plat! Koroško ljudstvo ima prej kot slej tako močni domovinski čut, da ne pusti nikomur vmešavanje v njegove no-

